

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap december 3^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Félévi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' testvér mint barát.

(Novella)

Gyujts fáklját Hymen, már hinti töményit az oltár,
'S illatozó fellegbe borul a' templomok öble,
És már a' szerető pár közt áldásit elosztá
Juno papja, 's örök frigygyel kötelezte hitét-le.

DAYKA.

Verhovina és menyekző.

A' megelégedésen alapuló boldogság, tiszta barátság, édes magyar hazánknak nem csak azon részein virágozik, mellyeket a' természet anyáskodó keble termékeny smaragd szőnyeggel vont-be, mellyeken a' szem örömet mereng, hanem a' miveltséggel ismeretlen nép, az egekre nyuló sziklák öblei, az egyszerűség körében is. Példáját mutathatja ennek Verhovina. Itt húzódnak-el azon heglánczok, mellyek lengyel országot magyar honunktól elválasztják. Ezen hó - keronával ragyogló hegyek közt a' legszembetünőbb P r i s z l o p, mellynek gerinczét közepétől aljágig fenyves rengetegek fedik; több bérczfolyam ered itt, 30—40 lábnyi magasról rémitő zuhanással a' völgybe rohanó.

Ezen hegy tövében nyulik-el L e s z e c s a v a, 15—20 rendetlenül szétszórtt utszából álló orosz falucska. — Nyári délután volt, 's Leszecsava lakosai egy ház elébe csoportoztak, mellynek mintegy 3 ölnyi magas oldal-falai fenyődeszkából, ablakai rendetlen kivágásúak valának, teteje bemohodzott szalmával 's helylyel-helylyel száraz falevével volt fedve. E' ház elébe gyült a' nép, mellynek maga viselete valami ünnepélyes lakomára megjelenést mutatott.

Az olvasót, ki még e' környéken nem járt, nem lesz érdektelen e' természet szülőtteinek arczvonásaikkal megismertetni. — A' férjfiaknak erőteljes arczán szenvedély, komolyság vonásai mutatkoznak; szinök piros; a' fekete szemöldök szélesen húzódik szemek felett; orruk sashorgas; ajakuk kiduzzadó; állukat göndör szakál övedzi; izmos testük az ott uralkodó hideggel daczol. Fejükön mezei virágokkal piperezett kalap ül; testükön üng lebeg, mellynek széles, lobo-

gó ujjai különféle szines czérnával kivarvák; lábszáraikra harisnya, 's lábfejükre bocskor feszül kényesen. A' nőnem hasonlóan piros, egészséges; öltözete csupán üng és katrinca.

A' népcsoport közül három tárgy tűnt-ki különösen: egy ifjú, ki a' ház talpgerendáján ülve, egyik lábát másikára veté, 's állát térdére gyámitott könyökén pihentetve, kis, ugy nevezett, Rákóczi-tajt-pipából kékes fellegeket gyűjtött maga körül. Mintegy 24—25 tavasz mosolygató az ifjú felett; barna arcából két kökény szem villogott; homlokán nyiltság ült; vonásairól szelidség, emberszeretet sugárzék; ajkain örökös nyájas mosoly mutatkozott A' széles vállú ifjúnak derekára kurta, setéztöld magyar dolmán feszült, keskeny arany sujtással körülszegve, 's eleje számos apró gombokkal elhintve; lábszárait buzavirág-szinű magyar nadrág takará; kordován csizma nyikorgott fényes aczél-sarkantyúval lábain; kis gömbölyű selyem kalap ült göndör barna fürtjein. A' körülálló népnek szolgálai készsége, melylyel minden mozdulatára figyeltek, a' helység földes urát gyaníttatá benne. Mellette egy ősz öreg ült, kinek idő-barázdalta arczáról viszontagságok közt leélt 60—65 év nézett-le komolyan. Végre egy fiatal nő és férjfiú. A' mintegy 23 evű ifjú merész, bátor tekintetű; arcza egy azok közül, mellyek a' léleknek valóságos tükrei; éj-fekete haját görbe rézfésű szoritá hátra; 's a' fürtök gazdag esigákban heverték vállain. Piros, pozsgás, zömök termetű orosz hölgy volt, kit az ifjú büszke érzettel karába zárt; kerekded arczáról egy pár csintalan szem kacsingatott az ifjúra; fejét mezei virágokbul font koszorú kerité. Ugy hiszem, olvasóim mondás nélkül is rá ismertek az apára, vőlegényre, és menyasszonyra.

Midőn naphanyatláskor a' vigadó sokaság oszlani kezdett, egy embert láttak a' kert-kerítésen átszökni. — 24 éves lehetett a' férjfiú, 's barna arczának vonásai, mellyeken felzudult indulat harca látszott, a' fennebb említett ifjúnak vonásaival sokban megegyeztek. Öltözete, egyszerű kis fekete dolmán, hasonló színű csizmába húzott nadrág 's kék merino-mellény volt; válláról hosszú kovás puská esüggött-le gondatlanul. Öröm-rivalgással tódult a' csapat elébe, 's barátságosan üdvözlé, mellyet alig látszott észrevenni. A' barna ifjú hévvel rohant karjaiba, 's, Lajos! Imre!“ kiálták különböző hangon, melly keblök érzelmeit nyilvánítá.

„Urfi! én is itt vagyok“ — szóllítá-meg az érkezőt a' magát észrevétni akaró vőlegény.

„Üdvözlek Haurela — mond az ifjú — tán menyekzödet üled?“

„Igen!“ — felelé a' kérdeztetett.

Nehéz sohaj szorult-ki a' kérdezőnek kebléből e' szóra „menyekzö;“ — elkeseredve nézett az égre; szemében egy könnyűt zuzott-

szét, 's Lajoshoz mintegy félig sugva mondá: „Jér velem haza, itt nem mondhatom-meg, mit akarok; nagyon fel vagyok hevülve, 's e' boldogok, ez örvendő zaja még inkább háborítana, mint sem nyugalmat hozna!“ — És sebesen voná-el maga után a' fejét búsan rázó Lajost.

„Szegény urfi — mond Haurela kis szünet után — ő tanult, iskolákat végzett, 's im egy együgyű pór boldogabb nálánál. Szép ifjú, boldogabb lehetne; de hiába, az ég végzését változtatni nem lehet. Szent Miklósr! én őt sajnálom.“

„Mi is!“ — zugák az elkomorult községnek személyei, kik jobbagyi hódolatukban azt hitték, ha földes urok szomorú, ők is szomorkodni tartoznak, 's különféle érzések és gondolatok között a' kis lakot, melly néhány percz előtt még öröm laka volt, elhagyák.

A' papi lak.

Komorán, szótalánul ment a' két ifjú egy kis udvarba, a' papi lak udvarába. Egy dombocskán állott e' házikó, a' többtől abban különböző, hogy külseje be volt tapasztva. Az udvaron egy rozszantól állott, 's mellette néhány kazal széna és szalma rokon rendtelenségben. A' kaputól a' házig két sor fenyő között ment az ut; ezen uton mentek ifjaink, 's a' lelkészt, a' ház előtt kis ióczán, magába mélyedve találák. Meglepetve tekintett-fel tisztos lelkészünk az érkezők zajára, 's az „atyám! kedves atyám!“ kiáltással feléje rohanó ifjút „Imre, fiam!“ szavakkal keblére zárá. A' mintegy 70—75 éves lelkésznek melljére csavarodó ősz szakála, redős arca, 's örömkönyűs szemei szent borzalommal tölték-el a' két ifjúnak keblét.

„Ismét a' régi, dult kebellet tértél haza, ugy-e? — kérdé az atya — az idő nem enyhíté fájdalmaidat?“

Imre eltakará szemeit, mellyekből könyzapor omlott, 's hosszú lélekzet után, töredezett szóval, mintha ez igékkal lelkét lehelné-ki, alig hallatólag rebegé: „holnap lesz menyekzője!“

Lajos egy fának támaszkodva, részvéttel, szorult kebellet nézé a' szomorú jelenetet.

„Menjünk-be! — mondá a' lelkész elcsüggedt fáját ápolva — agg testem a' Priszlop csipős szellőjét már nehezen tűri; menjünk-be, ott benn sird-ki magadat, ha könnyebbülést remélsz az által. — Urfi! — mond Lajoshoz fordulva — ha egy szomorgó atyának és szerencsétlen fiúnak körétől nem iszonyodik, tisztelje-meg szegény lakomat.“

Tiszta, csinos volt a' szoba, mellybe mentek; közepén egy félig gyalult, félig faragott tölgyfa-asztal állott; mellette hasonló anyagú 's készületű székek; egyik szögletben gazdálkodva vetett ágy, mássikban vörös 's zöld tulipánokkal festett nagy örmény láda.

„Toderevich tehát megtagadá tőled leányának kezét?“ — kérde sohajtva a' pap.

„Meg! — mondá tompa hangon a' kérdezett — térden állva esengtünk én és leánya az öregnek; de a' fukar Örmény többre vágyik; neki egy papnak fija, egy becsületes ember, kevés; neki csak pénz és nexus kell. — Ah! mért nem vagyok gróf, mért nem gazdag? De nem, a' pénzt és rangot, mint boldogságom rablót, utá-lom! — Miért nem tudok hivatalt vadászó, hízegő, áruló, mért nem sátán lenni?! más üdvén boldogságot vásárló sátán?“ — Most Im-re vadul kaczagott, olly vadul, hogy az öregnek testét jéghideg futá-el. — „Mért nem tudok sátán lenni?“ — kiáltá még egyszer keserű kacajjal, 's ágyra rogyott.

„Jó éjszakát tisztelendő atyám! — mond Lajos — távoznom kell; hidd-el, helyzetem nem kellemesb tiednél; jó éjszakát!“ — 's kezef nyujtva tavozék.

Hajnalba egy köpönyegbe burkolt lovas áll-meg a' papi lak előtt; lováról leszáll, gondosan körülnéz, de senkit nem látva tovább iramlík, 's a' fenyvesek között csak hamar eltün.

(*Folyt. következik.*)

ELBESZÉLÉS.

A' muromi csalogány.

(*Vége.*)

„Tüz van! tüz van! kiálták rémulve a' faluból. Ijedve tekinté-nek-fel a' futók, 's a' ezikázó villámok kéklő sugarán keresztül lá-ták az égés vérpiros lángjait felcsapkodni. A' villám a' templomot gyujtá-meg. Hullámozva omlottak mindenfelől a' tüzet oltandó falu-siak: de a' nagy ajtót, mellynek kulcsait a' sekrestyés ijedtében nem találá, kinyitni lehetlen volt, a' vihar pedig vad dühhel éleszté a' lángokat, mellyek iszonyú kíváncsisággal nyalakodtak a' fa-épületen. Most a' harangok is kongni kezdetek. Bámulva néznek-fel a' lakosok; 's irtózatot tekintet! — ott a' magasban, ott a' lángörvényben egy ember, Sándor, állott. — Mint jött e' szerencsétlen, e' nyomorék, a' toronyba, 's mit akart ott? — Távulról is vöröslék a' látkör, 's e' rejtvényt megfejté; a' szomszéd helységben is tüz volt. Sándor e' tüzet nyilván meglátta, 's azért sietett a' toronyba, hogy a' lakosokkal a' közlegő veszélyt tudassa. — „A' hátulsó aj-tón ment-be — kiáltá egy hang — el a' hátulsó ajtóhoz, szabadit-sátok-meg!“ — 'S mindenki oda sietett. — Az ajtó nyitva volt, de itt a' láng is vadabbul 's dühösebben pusztított. Kábulva, lélek-zetet vesztve tántorogtak a' legmerészebbek is vissza; csak egy lény

rohant e' szikrázó pokolba. Csak egy pillanatig vetett reá árnyat a' tűz; széles selyem övét, melyet a' kozák hölgyek rendszeres-ként viselnek vállukon leeresztve, még lángolni látták, 's többet nem. — Róza, az arany emléket nyakán tüzesedni érezvén, leszakítá 's tovább haladt. Felülről égő üszkők, lángoló gerendák hullottak szikrázva 's utját gátlólag; de ő tovább haladt. Élesebben, hangosabban zugták a' harangok halotti dalukat; de ő tovább haladt. Most azon helyre jutott, hol a' toronyba vezető lépcsőnek kellett volna lenni, de az eltűnt! E' pillanatban a' tető is leomlott; az olvadó harangok tűz-lávája lerohant. Róza összerogyott és — kívülről fájdalmas riadás harsant-meg; mert a' tetővel a' falak is leomlának. Egész épület szikrázó tűz-halomná vált. A' templomnak csak azon oldala maradt fenn, hol a' szent oltár állott. Lángon 's szikrázó omladványokon keresztül rohantak a' falusiak, a' két szerencsétlennek holt testét kikeresni, és — Isten! mi nagy a' te hatalmad, kegyességed kiapadhatlan forrás — a' nagy oltárkép „az idvezítő ítéletét a' bűnös nő felett“ tárgyazó, lángok által helyéről elmozdítottván leesett, 's esésében egy kis tetőt képzett. *) Midőn a' lakosok ezt bámulva felemelék, Róza térdelt alatta halaványan, imádkozva, 's csak akkor rogyott-le eszmélet nélkül, midőn magát mentve látá. Ólében Sándor feje nyugvék, mellyen a' sebek ismét felszakadván Róza ruháját ömlő vérükkel festék.

Sándor felgyógyult, beforradt fej-sebeivel komor kedvélye 's ember-gyülölsége is eltűnt; ismét barátságos, szelid lön; szemei csak apolónéján függtek, ki ágyától soha sem távozott.

Esztenő mulva készen állott a' templom, igaz, ismét csak fából, de csinosabban és teresebben mint az előtt. És midőn a' püspök az új templomot felszentelé, egy kecses hölgy térdelt a' „bűnös nő felett ítéletet tartó idvezítő“ képe előtt. Buzgón nézett-fel az isten-emberhez, 's ajkai kellemesen susogák: „néném vétke eltörülte-tett!“ — Oldalánál egy halavány ifjú térdelt; Eucharius hozzájuk lépett, 's a' párt összeadá.

Ha a' forgó sors olvasóink közül valamelyiket Új-Cserkaszkba viszi, keresse-meg Sergeics Sándort, 's örvendjen szerencséjének.

KISS IVÁN.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Victoria regina. — Angol lapok ismételve értekeznek az új vizi liliumról, melyet Schomburgh ur Guianában talált, 's az angol királyné nevééről *Victoria regina*-nak nevezett. A' fűvész-társaság gyűlésében is (melly Londonban őszelő hó 7-én tartatott) új találmánynak hirdették e' növényt, ámbar nem egyébként látszik lenni, mint mellyről Pöppig, utazási raj-

*) Az orosz templomok oltárképei fára festvék.

zában (II. 432 l.), Euryale amazonica név alatt emlékezik: Frorieps pedig azt jegyzékeiben (1832. 757. sz. alatt a' XXXV. kötetben) fűvésziileg írja-le.

The rydo mis. Jourdan ur a' tudományok akademiájának Parisban egy jegyzéket nyújtott-be a' közép francia országban felásott egyik ó világi kőrödő állatnak esontjairól. — J. ur ezen állatot Therydomis-nak nevezi. Foggyökereiből itélve a' délamerikai tarajos sül fajához, nevezetesen a' Synther és Sphigyurekhez, sőt méltán némelly Echymenekhez is hasonlít. A' pofacsontnak előrésze azonban nagyobb kifejlődést mutat; minek következésében inkább turkáló állatnak hisszük. A' felső állkapczában — az alsót még eddigelé nem találták-meg — egy harapó-'s négy zápfog van mindenik felén. A' harapófogak meglehetősen horgasok, de még sem félkör idomúak. A' fogak közép nagyságúak, 's külső mázuk különösen előlről vastag. Minden zápfognak három gyökere van, kettő ki-'s egy befelé. Fejének nagyságáról itéle, a' Therydomis az erdei patkányhoz hasonlított, csak valamivel vastagabb volt.

Örökült állati ösztön. — Bizonyos Knight ur azt bizonyítá-meg Londonban a' királyi akademiának, hogy az állatok természeti ösztön örökülnek. Egy fiatal tacsó kutyá, mellynek szülői görényvadászatra voltak tanítva, 's egy fiatal fűrjész-eb, mellynek elei több nemzedék óta szalonkakeresésre használtattak, együtt neveltettek. Midőn mindegyik természetes martalékját először megpillantá, kitünő hévvel rohant üldözésére, társának martalékjával nem gondolva. Knight ur azt állítja, hogy több fiatal fűrjészebet látott már, mellyek a' szalonkát olly könnyen megtalálták, mint ezen mesterségre nagy gonddal tanított szülőik. Egy fiatal vizsla, mellynek elődei sebzett vadak felkeresésére 's elhozására voltak tanítva, olly híven végzé e' szolgálatot, mint a' legkitanultabb kutya; bár arra soha sem tanítottott.

KÜLÖNFÉLE.

Az egyiptusi pascha szerailja. Nem régiben két asszonynak engedteték-meg a' szerail belsejébe hatni. Ezeknek egyike a' következőket közli tapasztalásáról. — Mi vagyunk — így ír a' nő — az első szabad keresztény hölgyek, kik ő magassága kejt-templomába bejutottunk, 's hihetőleg számos évet nyelend-el az örökség tengere, míg ismét valaki e' kegyelemben reszesülend. Megpróbálok az általunk látott csuda-dolgoknak leírását. En és Jenni kétszer voltunk Ali Mehmet haremében, elsőben a' szultannét meglátogatók, másodszer ő magasságánál egy egész napot töltve. A' kert ajtajánál mindkét izben 12 néger eunuch fogadott-el, kik csavargós, magas és lombdús fákkal fedett sétányon — mellyre a' nap sugarai soha sem hatnak — egy mesterséges halmon épült kioszkhoz vezettek, honnan a' kertet, egy második sövényként környező ligetre fölséges kilátás van. De e' fiatal odaliskok a' tévelynek minden csavargásával ismeretesek, és biztosan haladnak lomb-ernyők alatt. Az említett kioszkban 3 rabnő huros hangszerezen játszott, 's más kettő lejtett. Ez utóbbiak arannyal himzett piros bársonba voltak öltözve, 's bő bugyogójok gazdag redőkben granát-szín czipőjökre homorult. Egy uj nélküli 's a' mellen végig nyitott dolmánka tagjaiknak szabad mozgást engedte. Egy arannyal himzett gaze-öv kecseszel szorult a' derékra, 's meglepő ellenében ragyogott a' sötétzöld dolmánka színével.

Beléptünkkor felre tevék a' csinos rabnők hangszereiket, hogy a' kert közepén fekvő palotába vezessenek. Itt csatarendbe állított száz nőt találtunk, fejéret, feketét, aggot's ifjút, kik mind a' szultanné kíséretéhez tartoztak. Ő

belső teremének ajtajában várt ránk, egy tuczat favoritától környezve, melyek fénylő és csábító tábori kart képeztek. A' nagy terem, mellyen keresztül vittek lépteink, feje márvánnyal van padolva; középen egy 15 láb átmérőjű vízmeder (bassin) díszlik, mellyből az igen csinos 's gazdag faragványokkal ékesített mennyezetig lövel-fel a' vizugár, 's onnan permetegben hull alá, mellynek szálló csepjein keresztül a' megtört napsugarak, aranyzott ablaktáblák, 's redőzetek rojtjai tündéri fényben ragyognak. A' fal körül egész teremben feje selyem vánkosok helyezvék, 's alattok áttördelt ezüst virágos perzsa szényegek nyulnak-el. Mihelyest beléptünk, kávé 's pipával kínáltak-meg. Az igen szép, de nem jelentő arcú szultanné mintegy 35 éves. Öltözete gazdag 's választékos volt, gyémántokkal és drága kövekkel egészen elhintve, 's maga körül vakító fényt terjesztő, mellyet a' szép favorita-koszorú fényessége még inkább nevelt. Ennyi ragyogványt egybehalmozva soha sem láttam; a' fénytenger szemeimet néhány pillanatra elvakítá, és társném hasonlólag bámulva állott. Mind e' mellett is láttuk, hogy mi szintén bámulat tárgyai vagyunk. Miután leülésre helyet mutatott a' szultanné, öltözeteinket vizsgálá szorgalmasan, 's egy rabnő által, ki angol nyelven jól beszelt, tudtunkra adatá, hogy azok neki igen tetszenek, és kandiságát felfingerlék. Több képzeményes tárgynak, — melly öltözeteinken feltűnt — mire használhatását tudakolá; de figyelme még is leginkább kesztyűnkre esett, néhány pár kesztyűnek birhatása iránti vágyát élénken nyilvánítá. Övesatot is kívánt hordozni, és enyimet a' derekára kötött schavlra voná. Ezen ékesség feletti élénk örömet látva, megkértem, engedné a' csatot neki ajánlanom, mellyet ő csakugyan minden vonakodás nélkül el is fogadott; 's kész vagyok hinni, ha kesztyűimmal megküiálom, hasonlólag elfogadja.

Fél egyre ismét néger eunuchok jöttek minket a' terembe hívni, hol az ebéd várt reánk. Ujjainkra szagos vizet öntének, 's kértek, követnők lépteiket. Nyomukon haladva egy tágas terembe értünk, mellynek közepén kis asztal állott, de ez, az arany terítőnek daczára kellemetlen érzést gerjeszte bennünk. A' sevesi porcellan tálak többnyire csorbák 's repedezettek voltak. Kés, villa hasonlólag francia készítmény volt; de nem igen csinos; én pedig azon ügyetlenségből, melylyel a' szultanné kést kаланat 's villát használt, azonnal átláttam, hogy ezekkel csak rendkívüli esetekben szokott enni. Nekünk két két asztalkendőt adtak, egyiket ruhánk védésére, másikat kezünk törlésére. Ebéd alatt néhány néger nő folytonos legyezés által igyekezett körünkben a' levegőt hűsíteni.

Ezen élesztés nemét, melly több ízben elfojtá lélekzetünket, alkalmatlannak találtuk. Az ételek sebesen hordattak-fel egymás után; 35 tál éték jött asztalunkra, mi 4 személyre valóban iszonyú sok; négy személyre mondom, mert ő magassága csak egy agg mulatt nőt tartott magánál ebédre, kinek átható vizsga szemei többször kényszerítének szemeink lesütésére. Asztal után ismét illatos vizet öntének a' fiatal rabnők ujjainkra, és kávéval 's pipával kínáltak-meg. Mig dohányoztunk, a' szultanné imádságát végzé, ezt naponként ötször szokta tenni. Imádságát végezve hozzánk jött, 's Európában maradt kedveseinkről enyelgett velünk, 's a' hozzájuk minél hamarabb juthatási vágyunknak nyilvánítása különösen mulattatá. Három óraker az eunuchok, kik bevezettek, ismét értünk jövének. Talán soha sem haladt-el gyorsabban napunk ennél 's nehéz szívvél váltunk-meg a' szultanné tündér-termei 's kertjétől, hogy cahiroi kisdud lakunkba visszatérjünk.

Léghajózási düh. Az Angolok, mint mindennel, már a léghajózással is tulságoskodnak. Mult napokban a' vauxhalli kertből három léggömb emelkedett-fel egyszerre, 's a' merész utasok szellős pályájokon egy párszor találkoztak egymással; mi több, annyira megközelíték egymást, hogy a' la-dikokról kölcsönös burnót-ajánlások is történének.

EMLÉKMONDÁS.

Sorsunk.

Fényleni 's bukni alá a' magasról, itteni sorsunk.
Esní tanulj legelőbb ember, felleng'zni ha kívánsz,
Mert e' földgömbüről minden lény eltűnik, és a'
Gyáva enyészetnek feneketlen ürébe zuhan-le.
A' ki koránykor még kormányoz népeket, az már
A' ködös alkonyaton gyászporba temetve heverhet.

V-i BARNA.

P é n z.

Pénz a' kor istene;
Ki törhet ellene?
Igy volt, így lesz a' világ.

KISFALUDY KÁROLY után K. H. K. J.

A' jótékonyság olly diadal-kapuja az emberiségnek, melyet a' há-látlannak szívében állítunk-fel. A' jótékonyság e' földön ismert minden hálás tárgynak egyike, mely leghamarabb elavul, mert róla leghamarabb szok-tunk megfeledkezni.

B. E. U-ból.

Gondolatok. — Hol mindenki parancsolni akar, de teljesíteni egyik sem, ott öregebb az, ki erősebb: de elegendő tudomány és nevelés nélkül az erősebb legrosszabb.

Ne légy bárány farkasok, sem farkas bárányok között.

Az eszes ember kevés szóval mond valót: az esztelen sokkal semmit.

SZÁVICVS.

Betűrejtvény.

B-vel francia szó, magyarosan mondvá utazhatsz
Azzal; városban többnyire láthatod őt.
Cs-vel helységnek neve Szala, Békes, Tolna, Biharban;
Veszprém, Vas megye is bírja hasonlólag emezt.
Egy hős versezetünk czimeül szerzője adá még;
H-vel szomszédod telke különzi magát.
T-vel nagy nép volt 's Europa veszélye, dulója;
Most is létez még, lám de homályba borult.

V.

Előbbi rejtvény: Borzova.

Figyelmeztetés. — Esztendőnk utolsó hónapjába lépven által, ké-retelnek e' folyóirat tisztelt pártfogói, hogy ennek jövő évi lapjai iránt még e' hónapban, 's minden hátramaradás eltávoztatása végett mennél előbb méltóztassanak megtenni rendeléseiket akár a' cs. k. postahivatalokon, akár Pesten a' kiadó hivatalban.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacson alula a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.